

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 38. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682737888/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

slagne for de sonderbrudte Vinduer, og op af Væggen saae man paa Spoer af den sorte Røg. Inde imellem Gruset sadde nogle Barnepiger, og mens Børnene legede der, sang de Barcarolen af: *den Stumme*. De tænkte vidst mindst paa, hvilken poetisk Figur de gjorde med denne Sang paa dette Sted. De smaae Unger, som her legede, vil maaskee engang fortælle for deres Børn, som den første, fjerneste Erindring de have, om dette Slots Ødelæggelse; da staaer her et nyt og herligere, eller, hvad der er rimeligere, da er her Promenade, og en ny Børnevrimmel hopper om under den gamle, blaae Himmel.

I en Udkant af Byen, ved een af Portene, ligger en smuk, stor Have, der tilhører en Kjøbmand *Krause*; den staaer aaben for enhver, og paa Husets Façade læser man »*Salve Hospes!*« Her var en Skov af Sydens Blomster og Frugttræer, der plantede i store Ballier, stode rundt om Huset. – Alt var Blomster og Duft. Fra en Plads i Haven, der gik ned til en Arm af Ocker-Floden, havde man et af de venligste Landskaber, man kan drømme sig.

Det var en Blegdam, en stor Eng, der var gaaet af Blomster; noget borte laae Lyststeder mellem Bøge og høie Popler, og ude paa Horisonten reiste *Harzen* sig med *Brocken*, der som en graa Uveirssky lævede sig op imellem de andre solbelyste Skybjerge. – det var et fuldendt Maleri! I Bjergene selv har man kun Baggrund uden Forgrund, og i Sletterne det Omvendte, Forgrund nok, men ingen Baggrund; her vare begge Dele, som man kunde ønske sig det. – Jeg saae en ung Maler, der skizzerede sig Luft-Partiet. Folk spadserede forbi, uden at lægge Mærke til ham; det skulde have været hjemme hos os, saa nær Byen! – Jeg erindrer, at een af vore berømte Landskabsmalere har fortalt mig, at da han en Aften gik langs med Pebling-Søen for at studere Luften, og glædede sig ved dens deilige Afspæling i Vandfladen, som han derfor saae ned i, samlede der sig en Vrimlen af Mennesker om ham, og alle spurgte de: »Er der Nogen druknet!«

I Maaneskin spadserede jeg forbi *Henrich Loves* gamle Slot, den store Kobber-Løve stod roligt paa sit Fod-Stykke, og saae ind paa Slottet paa den ny Menneske-Slægt, der i Soldater-Uniform kiggede ud af alle Vinduer; medens Folk kom fra Theatret, hvor der var spillet »*Das Irrenhaus in Dijon*« et fransk Melodrama, der skal slaae Sparto til »*Drey Tage aus dem Leben eines Spielers*«. Folk saae ogsaa lidt fordægtige ud, i det de kom der fra, og man sagde at der vare to Damer og en ung Officer, der havde faaet Krampe. De skulde, ligesom